

forbedring af ejerboliger og ejendomme, der ikke indeholder beboelse, selv om udgifterne hertil ikke fuldt ud opvejes af en værdiforøgelse. Ejeren vil i sådanne tilfælde have krav på erstatning for tabet i medfør af § 47, stk. 3. Endvidere vil et påbud om afhjælpning af ulemper for bestående bebyggelse på samme måde kunne udløse et erstatningskrav. Servitutpålæg, der ikke afskærer ejeren fra en hidtil lovlig benyttelse af ejendommen, men alene sikrer, at fællesarealer og fællesanlæg opretholdes, kan derimod ikke medføre et erstatningskrav.

På samme måde som efter saneringsloven er det forudsat, at der i erstatningskravet ikke kan indgå beløb til udførelse af foranstaltninger, der kan påbydes i medfør af anden lovgivning, f. eks. byggelovens vedligeholdelsesbestemmelse eller beløb til afhjælpning af fundamentale sundheds- og brandfarlige forhold, jfr. lovforslagets kapitel VIII.

Til nr. 36

Ved ændringsforslaget gøres boligministeren til ankeinstans i ekspropriationssager, svarende til reglerne herom i den gældende saneringslov.

Til nr. 37

En dækning af det nuværende kapitalafkast er alt, hvad ejeren, selv under påberøbelse af grundlovens ekspropriationserstatningsbestemmelse, kan hævde at have krav på.

Til nr. 38

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslaget om en ny affattelse af § 47, stk. 3.

Til nr. 39

For at sikre en ligelig vægtning af såkaldte kvarterforbedringer og boligforbedringer afholdes samtlige udgifter af staten ud fra den trangfølge, der er fastlagt i den fysiske planlægning. Dette er endvidere forudsætningen for, at byfornyelse og boligforbedring sker efter en reel trangfølge og ikke i væsentlig grad bestemmes af de enkelte kommuners økonomi.

Til nr. 40

For at få udført nødvendige gårdrydninger efter byggelovens § 15 er det afgørende at forbedre finansieringsmulighederne.

Til nr. 41

Mindretallet ønsker ikke, at boligministeren skal have beføjelse til at nedsætte eller fjerne rentesikringen, som har været en væsentlig forudsætning for beboernes holdning til det pågældende byfornyelsesprojekt.

Til nr. 42

Den eneste sikkerhed imod kapitalisering er offentlig overtagelse af ejendommene, før det offentlige træder til med omfattende støtbeløb.

Det forekommer ganske absurd, at skatteyderne skal gå ind i projekterne med beløb, som i de fleste tilfælde langt overstiger, hvad den private ejer har stående i ejendommen, uden at det overhovedet berører ejerforholdet.

Desuden er, som boligministeren udtalte på LLOs kongres i efteråret 1978, tiden løbet fra, at man kan eje andres bolig. Byfornyelsesprojekter med betydelig offentlig subsidiering er en højst passende anledning til at gennemføre den nødvendige afprivatisering af udlejningsboligsektoren.

Tilsvarende krav er da også stillet bl. a. af Kommunernes Landsforening på deres konference i foråret 1977, af Foreningen af Byplanlæggere og Danske Arkitekters Landsforbund i deres henvendelse til boligudvalget og af Hvidbogsudvalget i høringssvar til ministerens lovudkast.

Til nr. 43

Ændringsforslaget er identisk med ministerens forslag i lovudkastet. Justitsministeriets indvendinger er uacceptable, og det er i det hele taget uacceptabelt, at justitsministeriets lovkontor har etableret sig som en særlig højesteret.

Byfornyelse og boligforbedringer må betragtes som en vedvarende proces. Derfor bør lejebidragene efter lånenes udamortisering fortsat gå til dette formål. Det er komplet ubegrundet, at de skulle gå i ejernes lommer, således som tilfældet vil være, efter